

Сам зробив і кузню, і воза

За селом була кузня. Коваль Михайло — людина, яку поважали не лише односельці, але й з всієї округи, днював і ночував біля горна. Малий Володя любив бігати до тієї кузні і годинами спостерігати, як працює майстер, як слухається в його руках розпечений метал. Солідко щеміло під грудьми, так хотілось малому поспробувати самому щось зробити з червонопопелястої сталі.

Коваль придивився до свого частого гостя і таки одного разу захопив:

— Може сам щось зможеш? Ану спробуй.

Відтоді Володимир Гаврилюк став допомагати сільському ковалеві. Мати до сина: жени корову пасти. А де йому до корови! Там дядько Михайло вже дозволяє сокиру загартувати.

Нема вже коваля Михайла. Немає кузні. На тім місці лише верба

росте. Але Володимир Якович Гаврилюк навчився ковальської справи. Про нього кажуть: майстер «Золоті руки». Так говорять про тих, хто має талант до будь-якого ремесла.

Нині Володимир Якович уже пенсіонер. Довгий час працював у місцевому колгоспі ковалем. Потім, як уже здоров'я не дозволяло, був на інших роботах, слюсарював на фермі. Але й зараз до нього йдуть. Особливо коли знають, що ця робота потребує неабиякого хисту.

На подвір'ї Гаврилюків повний порядок. Тут все має своє місце. За хлівом невеличка гірка металу, лежить про всяк випадок. А таких випадків ще часто буває.

— Кажуть, ви маєте талант до всякої роботи, — звертаюся до господаря хати.

— Всі мають талант. Лише не всі хочуть щось

робити, лінуються, — відповів на це мій співбесідник.

Він гостинно погодився показати витвори своїх рук. Перед нами невеличка кузня. Зараз вона «мовчить». Але як треба, заіскриться метал, оживе в умілих руках. Ажуратно розкладені молотки різних видів.

— То добрий молоток — зубило — підняв Володимир Якович один з них, — з сорок п'ятої марки сталі зроблений.

Відчинив інші двері — новесенький віз з усім сільським причандаллям, хоч зараз готовий до роботи. Сам зробив і воза, і плуга, і січкарю.

— Якось побачив у магазині плуг, добрий плуг, — продовжує свою скуплу оповідь майстер. — Але кажу синові: цей плуг орати не буде. Чому, питає він. А ти дивишся: граділь іде рівно з передком.

— А чи хтось навчився

ковальської справи від вас?

— Сини мої Микола — слюсар, Олександр — токар, Василь — на «швидкій допомозі». Вміють багато.

— Все ж таки: чому так без бажання молоді навчається ковалювати?

— Тяжка то праця. А ще не вміють стримувати себе від спокуси до оковитої. Навчитись щось трошки і вже за могоричі давай клепати. Думає, що всю горілку вип'є: Коли людина п'яна, то вже з душею вона не зробить те, що треба. Всьому свій час має бути. А так талант є у всіх, — ніби підсумував розпочату тему Володимир Якович.

Маленький собачка бавився з котиком. Журналися кури, куди яйця сховати. Хазяйка годувала поросят. Над подвір'ям шумів багатолітній дуб. А внизу, за садом, хвилювались хліба. Що ще селянину треба?